

VENÄJÄN PORVARISTO JA VENÄLÄINEN REFORMISMI

Työväenlehdistö on jo maininnut ja esittänyt arvionsa hra Salazkinin esiintymisestä Nizhni-Novgorodissa koko Venäjän kauppiaskunnan nimessä ja siitä hänen pääministerille esittämästään lausunnosta, että „pakottava välttämättömyys” vaatii perinpohjaisten poliittisten reformien toimeenpanoa. Siihen täytyy kuitenkin vielä kajota, jotta voidaan panna merkille kaksi tärkeätä seikkaa.

Kuinka nopeasti yhdistynyt aatelisto ja koko Venäjän kauppiaskunta ovatkaan vaihtaneet osia! Vuoteen 1905 saakka runsaasti neljän vuosikymmenen ajan aatelisto käyttäytyi liberaalisesti ja muistutteli kunnioittavasti perustuslaista, kauppiaskunta sen sijaan näytti tyytyväisemmältä, vähemmän oppositiomieliseltä.

Vuoden 1905 jälkeen on käynyt päinvastoin. Aatelisto on tullut äärimmäisen taantumukselliseksi. Se on täysin tyytyväinen kesäkuun 3 päivän perustuslakiin ja, jos toivookin sen muuttamista, niin kaiketi vain oikealle käsin. Kauppiaskunnasta sitä vastoin on tullut selvä liberaalinen oppositio.

Venäjä on käden käänteessä aivan kuin „eurooppalaistunut”, t.s. täällä feodaalin ja porvarin keskinäissuhteet ovat muuttuneet Euroopassa tavallisimmin vallitsevien suhteiden kaltaisiksi. Näin on tietenkin saattanut tapahtua vain sen vuoksi, että poliittiset ryhmittymät Venäjällä ovat jo kauan sitten pohjanneet puhtaasti kapitalistisiin suhteisiin. Nämä alkoivat kypsyä vähitellen vuoden 1861 jälkeen ja saavuttivat nopeasti lopullisen kypsyytensä vuoden 1905 tulla. Kaikki narodnikkilaiset fraasit Venäjän sellaisesta tahi tällaisesta periaatteellisesta omalaatuisuudesta, kaikkinaiset pyrkimykset tarkastella Venäjän politiikkaa ja ekonomiikkaa luokkien ylä- tai ulkopuolisesta näkökulmasta kadottivat heti kaiken mielenkiintoisuutensa, muuttuivat ikäväksi, torkuttomaksi, naurettavan vanhanaikaiseksi romuksi.

Tämä on askel eteenpäin. Tämä on vapautumista vahingollisesta itsepetoksesta, vapautumista lapsellisista toiveista saada luokkataistelutta aikaan jotain asiallista, jotain vakavaa. Käy tämän tai tuon luokan puolelle, auta sen tai tämän luokkapolitiikan tajuamista ja kehittämistä — tällainen on se ankara, mutta hyödyllinen opetus, minkä vuosi 1905 antoi positiivisessa muodossa ja kesäkuun 3 päivän järjestelmän kokemus on negatiivisessa muodossa vahvistanut.

Sivistyneistöön kuuluvien liberaalien ja pikkuporvarillisten narodnikkien ei-luokkakantainen lörpöttely on pyyhkäisty pois historian tieltä. Ja hyvä onkin, että on pyyhkäisty pois. Oli jo aikakin!

Tarkastelkaapa toisaalta koko Venäjän liberaalisen kauppiaskunnan reformistisuutta. Tämä kauppiaskunta julistaa lokakuun 17 päivän manifestissa mainitut „reformit pakottavan välttämättömiksi”. Kaikki tietävät, että siinä on osoitettu „kansalaisvapauden järkkymättömät perusteet”, „todellinen henkilöllinen koskemattomuus”, „omantunnon-, sanan-, kokoontumis- ja yhdistymisvapaus” sekä „yleisen äänioikeuden periaatteen edelleen kehittäminen”.

On selvää, että edessämme on todella poliittisten perusreformien luettelo. On selvää, että jopa yhdenkin tällaisen erillisen reformin toteuttaminen merkitsisi mitä suurinta muutosta parempaan päin.

Ja koko Venäjän kauppiaskunta, tämä kapitalistisen Venäjän taloudellisesti voimakkain luokka, vaatii siis *kaikkia* näitä reformeja. Minkä takia sitten tämä vaatimus on otettu vastaan täysin välinpitämättömästi ja miksi se näyttää suorastaan kevytmieliseltä — kaikista, alkaen pääministeristä, joka kuunteli, ryyppäsi, haukkasi päälle, vastasi, kiitti ja matkusti pois, aina siihen moskovalaiseen kauppiaseen saakka, joka sanoi, että Salazkinin sanat ovat suurenmoisia, mutta niistä ei tule mitään?

Minkä vuoksi?

Sen vuoksi, että Venäjä elää parhaillaan sitä omalaa-tuista historiallista tilannetta, jollaista ei enää pitkiin aikoihin ole ollut Euroopan suurissa valtioissa (mutta jollainen on aikanaan ollut jokaisessa niistä),— jolloin reformismi on erikoisen tylsää, naurettavaa, voimatonta ja sen tähden iljettävää. Jos näistä kauppiaskunnan vaatimista reformeista toteutettaisiin mikä tahansa — joko omantunnon vapaus, liit-toutumisvapaus tahi jokin muu vapaus,— niin se merkitsisi

epäilemättä mitä valtavinta muutosta parempaan. Jokainen etumainen luokka, muun muassa ja ensi kädessä juuri työväenluokka, tarttuisi kaksin käsin pienimpäänkin mahdollisuuteen toteuttaa reformien tietä mitä parannuksia tahansa.

Tätä yksinkertaista totuutta eivät jaksakaan mitenkään käsitellä opportunistit, jotka nostavat kilvelle ratki viisaita „osa-vaatimuksiaan”,— vaikka sen esimerkin, jolloin työläiset tarttuivat oikein hyvin „osittaiseen” (mutta todelliseen) vakuutusreformiin, olisi pitänyt olla opiksi jokaiselle.

Mutta siinähan se juttu onkin, ettei liberaalien reformismissa poliittisten reformien suhteen ole mitään „todellista”. Toisin sanoen: kaikki, niin kauppiaskunta kuin Duumassa enemmistönä olevat lokakuulaisetkin ja kadetit, tietävät mainiosti, ettei ole eikä voikaan olla pienintäkään mahdollisuutta toteuttaa reformien tietä yhtäkään noista Salazkinin vaatimista reformeista. Kaikki tietävät, ymmärtävät ja tuntevat sen.

Siksipä yksinkertainen maininta, ettei ole olemassa reformien tietä, on historiallisesti paljon realistisempi, historiallisesti paljon totuudenmukaisempi ja tehokkaampi kuin suurenteleva, paisutettu, pöyhkeilevä lörpöttely mistä reformeista hyvänsä. Se, joka tietää varmasti, ettei reformitietä ole olemassa ja tekee sen tiettäväksi toisillekin, tekee *todellisuudessa* tuhat kertaa enemmän sekä vakuutusasian että kaikkien muidenkin „mahdollisuuksien” käyttämiseksi demokraattisuuden edistämiseksi kuin ne reformeista lörpöttelevät suunsoittajat, jotka eivät itsekään usko sanoihinsa.

Nykyiseen Venäjään nähden pitää *erikoisen* tarkasti paikansa se totuus, minkä maailmanhistoria on sadat kerrat vahvistanut, nimittäin: että reformit ovat mahdollisia vain sellaisen liikkeen oheisena tuloksena, joka on aivan vapaa kaikkinaisesta reformismista suppeudesta. Sen tähden liberaalin reformismi onkin niin kuollutta. Sen tähden demokraattien ja työväenluokan halveksuva suhtautuminen reformismiin onkin niin elinvoimaista.

„Severnaja Pravda” № 21,
elokuun 27 pnä 1913
„Nash Putj” № 3,
elokuun 28 pnä 1913
Allekirjoitus: V. I l j i n

Julkaistaan „Severnaja Pravda” lehden
tekstin mukaan